

TAMERA ALEXANDER

Mirajul celebrității

SERIA CONACUL BELMONT • 1

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

 CASACĂRȚII
Oradea, 2019

Prefață

Deși romanul pe care urmează să îl citești este, în cea mai mare parte, pură ficțiune, vei găsi întretesute pe parcursul lui frânturi de istorie adevărată și personalități reale ale acelor vremuri. Spre exemplu, chiar există un Conac Belmont în Nashville, clădit în 1853, ce încă mai dăinuie și astăzi. Iar doamna Adelia Acklen, un personaj al romanului, este femeia dinamică și avangardistă care a trăit acolo.

Pe lângă ea, multe alte personaje ale cărții au fost inspirate de persoane reale – care au lucrat la Belmont sau au vizitat domeniul în acele timpuri. Totuși, personalitățile și acțiunile personajelor, așa cum sunt ele zugrăvite în această poveste, sunt rodul imaginației mele și trebuie interpretate ca atare.

De cum am trecut pragul conacului și am aflat ce om remarcabil a fost și ce viață fascinantă a avut Adelia, am știut că vreau să scriu o lucrare care să o includă pe ea, superba ei reședință și, nu în ultimul rând, acest moment crucial din istoria națiunii noastre. După doi ani dedicați scrisului și documentării, *Mirajul celebrității* este încununarea acelu vis și te invit alături de mine, să deschidem încă o dată ușa istoriei și să pășim în vremuri și locuri de altădată. Îți mulțumesc pentru timpul investit în lectura acestei cărți. Este o investiție valoroasă, pe care o prețuiesc și nu o tratez niciodată cu ușurință.

Mulțumesc că mă însoțești și în această călătorie.

Camela

CARTIERUL FRANCEZ, NEW ORLEANS, LOUISIANA

7 SEPTEMBRIE, 1866

Studiind tabloul de pe șevaletul din fața ei, Claire Laurent nu savu nicio îndoială că, deși nu se putea numi nici pe departe o *capodoperă*, aceasta era cea mai bună lucrare a sa de până acum. Atunci cum se explica dezamăgirea din sufletul ei? Perfida impostură care i se prelingea aiudoma unor picături minuscule de sudoare prin ființă, pe sub rândurile de crinolină și danteluri. Își trecu mâna prin bucle și lepădă pensula murdară într-o cană cu terebentină, știind prea bine răspunsul. Și, pentru că îl știa, sentimentul de vinovăție i se adânci și mai abitir.

Ochii îi căzură în colțul drept din josul pânzei, cel rezervat iscăliturii artistului. Pe aceasta încă nu avusese puterea s-o semneze. Nu cu numele *acela*. Căci dintre toate tablourile pictate de ea – peisaje, natură moartă, portrete –, pe niciunul nu îl simțise cu adevărat al său...

Până la acesta.

O adiere de vânt, umedă și încărcată de certitudinea iminenței ploii, pătrunse prin fereastra deschisă. Din dormitorul ei de la primul etaj, Claire inspiră aerul sărat ce răzbea dinspre golf și își coborî privirea peste cartierul Vieux Carré, Vechiul Scuar pe care îl pictase de atâtea ori, că îi putea reproduce din memorie fiecare cotlon – străzile înguste, mărginite de clădiri în culori pastelate, înghesuite unele într-altele, cu balcoanele lor împodobite de balustrade negre din fier forjat, cu ghivece suspendate din care se revărsau, cascadă, florile verii târzii. Combinația conferea

cartierului un șarm și o frumusețe aparte, cum nu mai întâlneai în nicio altă parte a urbei.

Nu-i de mirare că, în pofida greutăților din ultimele luni, se îndrăgostise atât de iute de New Orleans.

Ticăitul ritmic al ceasului de pe cămin marca trecerea secundelor. Expirând aerul cu un calm exersat, Claire se ridică de pe scăunel și se întinse. Oboseala își spunea cuvântul – de câteva zile încoace lucrase din zori și până-n seară. Nu avusese încotro. Pictarea tabloului îi luase mai mult decât preconizase.

Mult mai mult, după cum îi amintea constant tatăl ei.

Era aproape două și jumătate și până la trei trebuia să părăsească galeria, insistase el. N-ar fi trebuit s-o deranjeze lucrul acesta. Nu era prima oară când *papa* îi cerea să plece ca el să „discute” cu clienții galeriei. Claire știa prea bine în ce constau aceste discuții. În ce consta afacerea lor de familie.

Agitația lui crescândă din ultimele săptămâni nu făcuse decât să-i adâncească aversiunea față de el. Deși nu era, sub nicio formă, un om blând, tatăl ei nu îi vorbea, de regulă, cu asprime. Mai nou, însă, avea o privire care ar fi putut ucide, nu alta.

— Claire Elise? *Où es-tu?*

La auzul vocii lui, tânăra se crispă.

— *Oui, papa.* Sunt aici, la mine în cameră.

Se întoarse repede spre pânză, înfrânându-și cu greu ridicola pornire de a o ascunde. Nu voia ca tatăl ei să vadă tabloul. Dacă ar fi fost după ea, nu i l-ar fi arătat niciodată. I-ar putea spune că încă mai lucrează la el. Dar *papa* ar citi-o dintr-o singură privire. Spre deosebire de el, ea nu știuse niciodată să mintă.

Pașii grăbiți ce urcau pe scară îi dădură de înțeles că nu mai avea timp să dosească pictura în spațiul gol din spatele dulapului și, cum uleiul încă nu se uscaseră, nu putea nici s-o acopere cu o pânză. Poate că, dacă i-ar spune cât de mult înseamnă acest tablou pentru ea, i-ar da voie să îl păstreze.

Intuia însă că și această conversație ar decurge aidoma celei pe care o purtaseră cu șase luni în urmă, după moartea mamei sale – când îi spusese, cu toată dârzenia de care fusese în stare, că nu mai vrea să picteze „așa”. Tatăl ei nu o lovise niciodată, dar în

momentul acela fusese cât pe ce o să plesnească. Drept urmare, ea nu îndrăznise să mai abordeze subiectul.

Până acum.

— A..., murmură el, oprindu-se în prag, în spatele ei. În sfârșit ai isprăvit, *non?*

Tonul lui, mai puțin strident decât fusese în dimineața aceea, îi dădu speranțe. Poate o fi fost în toane mai bune.

— Da..., am isprăvit.

Pregătindu-se sufletește pentru reacția – și criticile – lui, se dădu, cu stomacul strâns ghem de emoție, la o parte.

Tatăl ei fixă tabloul. Apoi clipi. O dată, de două ori.

— *Jardins de Versailles...* din nou; i se încordă maxilarul. Nu asta era vorba să pictezi.

Se uită la ea, apoi înapoi la tablou, studiindu-l pe sub gene, cu ochi de cunoscător.

— Totuși..., denotă un *oarecare* progres.

Lauda, cât de subtilă, o făcu să răsuflă ușurată. Asta până văzu...

Acea scânteiere bine-cunoscută din ochii lui. Tatăl ei aprecia, în felul lui, arta, dar mai presus de orice, rămânea un om de afaceri. Mândria produsă de talentul ei artistic pălea pe lângă profitul pe care nădăjduia să îl obțină din vânzarea tablourilor ei.

Tablourile *ei...*

Ironia gândului îi așeză o piatră la inimă, insuflându-i un neașteptat – și periculos – curaj.

— *Papa*, eu...

I se sui un nod în gât, deși taică-său încă nici măcar nu se uita la ea.

— Trebuie să îți spun ceva. Ceva foarte important pentru mine. Știu că nu ești...

Tatăl ei ridică mâna, iar ea tresări speriată.

El nu păru să îi observe reacția.

— Nu e peisajul pe care am convenit să îl pictezi de astă dată, și nici ceea ce i-am descris clientului, dar...; studie felul în care zugrăvisse fiică-sa palatul lui Ludovic al XIV-lea și grădinile ce îl înconjurau, apoi oftă din rărunchi. Fiindcă nu mai avem timp și

mușteriu! Își dorește cu ardoare o lucrare semnată de François-Narcisse Brissaud..., e bun și ăsta.

Dădu scurt din cap, cumpănind parcă decizia.

— Da, sunt sigur că am să-l pot convinge de valoarea tabloului. În fond, zâmbi el în barbă, se întâmplă adesea ca marile galerii pariziene să livreze lucrări diferite de cele comandate. Dar data viitoare, Claire...; își coborî, sever, privirea spre ea. Trebuie să reproduci, până în cel mai mic detaliu, tabloul asupra căruia am convenit.

Claire îi scrută chipul. Vorbele lui dureau, din mai multe motive. Dar cel mai tulburător...

— Ai găsit deja cumpărător? Înainte ca omul să *vadă* măcar tabloul?

Tatăl ei schiță un zâmbet satisfăcut și își întoarse iar atenția asupra lucrării.

— Ți-am spus, doar, că așa va fi. Ni s-a dus vestea. După doi ani de muncă neostenită, mica noastră galerie se bucură în sfârșit de recunoașterea pe care o merită în acest oraș. Și de încrederea clienților noștri, pe care știam eu că o vom câștiga cu timpul – grație, nu în ultimul rând, talentului *meu* de negociator; își lăsă capul într-o parte. Totuși, trebuie să recunosc că efectul de clar-obscur și... felul în care ai îmbinat de astă dată culorile din grădină... Văd că ai ținut cont de sfaturile mele.

Claire se abținu să facă vreun comentariu. Învățase că, în ceea ce privea sfaturile date de el, așa era cel mai bine.

Expresia de pe chipul lui se îmbună.

— Uitându-mă mai de aproape – și chiar făcu un pas în față – mai că simt în nări mirosul de liliac în floare, scaldat de soarele amiezii.

Brusc, încremeni, cu ochii ațintiți asupra colțului stâng din josul pânzei. Urmărindu-i privirea, Claire înțelese. Detaliul adăugat era atât de subtil, încât putea fi lesne trecut cu vederea. De aceea nu o surprindea defel că tatălui ei îi luase atâta vreme să-l observe.

— Abella...

Rostit în șoaptă, numele mamei ei sunase ca o rugăciune pe buzele lui. Nu că tânăra ar fi auzit multe rugăciuni la viața ei, și cu atât mai puțin vreuna rostită de el.

— Ai... ai pictat-o, murmură, cu vocea gătuită, tatăl ei.

Emoția din glasul lui și dorul de cea dispărută îi puseră și ei un nod în gât. O pictase pe *maman* desculță pe aleea pietruită, ascunsă pe jumătate în spatele unei tufe de liliac, cu un coș plin de flori atârându-i de braț. Își ținea bărbia ușor ridicată, ca și cum ar fi căutat pe cineva cu privirea – așteptându-i parcă pe ei doi – și buclele ce i se revărsau, arămii, peste umeri, aidoma podoabei capilare a fiicei sale, erau înfiorate de un vânt imaginar.

Claire fixă imaginea atât de dragă sufletului ei până ce delicatesele trăsături de penel se încețoșară, făcând loc aducerii aminte. Trecuseră zece ani de când petrecuseră cea după-amiază la Versailles, ultima lor vizită la palat înainte de a părăsi, pentru totdeauna, Parisul și Franța. Deși avusese doar nouă ani pe atunci, amintirea după-meselor petrecute acolo cu părinții ei – cutreierând grădinile, visând cu o naivitate de copil la cum ar fi să trăiești într-un asemenea loc – îi rămăsese adânc întipărită în minte și în simțire. Își amintea clar totul – aerul înmiresmat de flori, foșnetul frunzișului sub adierea vântului, feerica simfonie de culori.

Acelea fuseseră cele mai fericite clipe din viața ei. Iar ultimele șase luni... cele mai singuraticе.

Crezuse că era pregătită sufletește pentru moartea mamei sale. Mai bine de un an, privise neputincioasă cum boala îi mistuie întreaga ființă. Și, chiar dacă se simțea ușurată să știe că *maman* nu mai suferă, erau zile în care se căsca în ea, întunecat și tulbure, un vid atât de adânc că se temea să n-o înghită pe de-a-ntregul.

— Era atât de frumoasă..., murmură tatăl ei cu glasul stins, încărcat de o sfârșeală nejustificată pentru cei doar 42 de ani ai săi.

Întinse brațul, dând parcă să atingă tabloul, apoi se opri. Îi tremura mâna.

Studiindu-l mai îndeaproape, Claire îi observă cearcănele... De când îi apăruseră cercurile acelea negre în jurul ochilor? Și cutele de pe frunte? Or fi fost cauzate de remușcări. Sau, cel mai

probabil, de griji. Dar ce l-o fi îngrijorând pe tatăl ei? Faptul că aveau să întârzie iar la plata chiriei? Că nu va reuși să vândă costisitoarele lucrări de artă pe care, cu toată împotrivirea ei, le cumpărase pe credit?

— N-am plănit s-o pictez pe *maman*, șopti ea, întorcându-și privirea spre tablou. Pur și simplu s-a... întruchipat... din vârful penelului.

Tatăl ei rămase tăcut. Într-un târziu oftă încet, prelung.

— Ca să i se poată da viață pe pânză, adevărul unui tablou trebuie să ia întâi naștere în inima pictorului.

Claire simți că i se întetesc bătăile inimii. Prima lecție primită de la mama ei într-ale picturii... cu mulți ani în urmă. Nu-i venea să creadă că *papa* își mai amintește. În ceea ce o privea, Claire nu uitase nimic din toate câte învățase de la *maman*. De-ar fi moștenit harul Abellei Laurent...

— L-ai moștenit, stăruise mama ei. Ba ești chiar mai înzestrată decât mine.

Papa avusese însă grijă să-i infirme lucrul acesta.

Nu i-o spusese pe șleau, desigur – că nimic din ce făcea nu se ridica la nivelul așteptărilor lui. Dar Claire știa orișicum că asta gândește. O deducea din cele nespuse de el.

Tatăl ei își ridică ușor mâna și, într-un vis de-o clipă, Claire speră că are să-i cuprindă obrazul în căușul palmei lui, așa cum își dorea ea mereu să facă, așa cum îi spusese *maman* că obișnuia el s-o dezmierde când era mică. Dar trecuse prea mult de atunci și Claire nu își mai aducea aminte. Așteptă, cu răsuflarea tăiată, aidoma unui copil, atingerea părintească.

Dar tatăl ei îi întoarse spatele.

— Și mie mi-e dor de ea, îl auzi murmurând. Să nu crezi vreodată că nu-mi este.

Simțindu-se ridicol că se așteptase la altceva, Claire își plecă, rănită, capul.

— Știu, *papa*.

În trecut pusese uneori sub semnul întrebării iubirea dintre părinții ei. Și mai cu seamă dragostea lui *papa* pentru *maman*. Îndeosebi spre sfârșit, când devenise clar faptul că medicamentele

nu dădeau rezultate și medicii renunțaseră la orice speranță, iar Claire îl implorase pe tatăl ei să o trimită pe *maman* la sanatoriu.

— Unii dintre pacienții tratați acolo se însănătoșesc, stăruise ea.

— O cură la sanatoriu costă bani, Claire Elise! răbufnise el mânios. Bani pe care noi nu îi avem. Decât dacă te apuci tu să pictezi în locul ei. Mai repede și mai bine decât o faci acum.

Claire și-a dat toată străduința – muncind zi și noapte, luni în șir. Îngrijind-o pe mama ei în vreme ce aceasta continua s-o îndrume – cum făcuse de când Claire era mic copil – uneori chiar din pat, atunci când era prea ostenită să șadă pe scaun sau să stea în picioare. Totuși, în cele din urmă, oricât s-a rugat de el și oricât a pictat Claire, *papa* a rămas neclintit, iar *maman* s-a stins – în aceeași odaie în care se afla ea acum.

Taică-său își drese glasul.

— Din fericire pentru tine, Brissaud a inclus câte un detaliu diferit în fiecare din cele șaptesprezece versiuni ale tabloului.

Claire dădu din cap, conștientă de asta – după cum părintele său știa, de altfel, prea bine. Și mai era conștientă și de faptul că atât cele șaptesprezece tablouri originale din seria „*Jardins de Versailles*”, cât și cele patru pictate de ea înainte de acesta, se aflau toate în circulație. În cazul în care cei patru – ce în curând aveau să devină cinci – mândri posesori ai unei lucrări „originale” François-Narcisse Brissaud, achiziționate de la Galeria de Artă a Maeștrilor Europeni din New Orleans, ar fi să afle de celelalte șaptesprezece...

Arătând spre ceasul de pe cămin, tatăl ei îi aruncă o privire severă, după care o porni pe scară în jos.

Claire își luă săculețul de mână și dădu să îl urmeze. În ultima clipă, își întoarse privirea spre tablou. Până să apuce a se răzgândi, înșfăcă o pensulă, o înmuie în vopsea și, cu mâna tremurândă, semnă lucrarea – cu numele *ei*. Va trebui să modifice ulterior semnătura. O știa.

Deocamdată, însă, văzându-și numele trecut pe un tablou de care era atât de mândră – și știind că *papa* n-ar fi deloc încântat – o încercă un sentiment plăcut ce mai că aducea a răzvrătire.

Traversând bucătăria, observă că ușa ce dădea spre galeria de artă fusese lăsată deschisă – lucru pe care *papa* nu îl permitea niciodată. Dincolo de prag se deschidea, parcă, o altă lume. Carpete somptuoase, candelabre din bronz, sculpturi și picturi în ulei, tapet nobil de mătase vișinie, în ton cu elegantele fețe de masă din catifea. Toate cumpărate cu bani împrumutați când se mutaseră în clădire, cu doi în urmă, în scopul de a crea o atmosferă care să sugereze, în mod iluzoriu, lux și bogăție.

Confruntată din nou cu diferențele uriașe dintre galerie și spațiul locativ, Claire își luă inima în dinți, cu mâna pe clanța ușii din dos.

– *Papa*... în legătură cu tabloul pe care l-am terminat azi... Mi-aș dori foarte mult să îl păș...

– Exclus, îi reteză vorba tatăl ei.

O străbătu un val neașteptat de indignare.

– Dar acesta este un tablou special. Pentru *mine*, cel puțin, e special. Am să pictez altul, într-un răstimp mai scurt, urmându-ți întocmai toate îndrumările. Orice altă lucrare...

– Răspunsul e *nu!* o repezi el, cu chipul întunecat de mânie. Tabloul e deja vândut.

– Dar am pictat-o pe *maman* în el...

– Avem nevoie de bani, Claire Elise! Creditorii își așteaptă plata, iar timpul irosit de tine m-a costat – încă o dată! – scump.

Știind că pășea deja pe un teren periculos, Claire hotărî să nu dea înapoi.

– Am o altă lucrare, *papa*. Un tablou al meu, pe care încă nu ți l-am arătat. Clientul s-ar putea să...

– Clientul vrea un Brissaud! Încă tot n-ai înțeles?! răcni tatăl ei, cu grumazul stacojiu de furie. Clienții noștri nu sunt interesați de banalitățile mâzgălite de o... ; auzindu-și parcă asprimea din voce, oftă din rărunchi și clătină din cap. Îmi pare rău, Claire. Dar e un fapt împlinit. Nu mai avem ce discuta. Cu timpul, probabil că vom putea vinde și picturile tale. Dar deocamdată, ele nu au, pur și simplu, nimic... excepțional. Cizelarea talentului cere timp. Pentru moment cel mai indicat este să te rezumi la reproduceri. La asta te pricepi destul de bine.

Cu un gust amar în gură, Claire simți că se rupe ceva în ea. Ar fi vrut să răspundă, dar nu voia să mai plângă, iar dacă ar fi deschis acum gura...

— Trebuie să înțelegi..., adăugă tatăl ei, strângând din ochi. Pentru asta am muncit în toți acești ani. Ca să avem propria noastră galerie, ca să ne facem un nume.

— Da, *papa*. Dar numele *nostru*, nu al altcuiva.

— Gândește-te la cât a muncit mama ta. Pentru familia noastră. Pentru *tine*, adăugă el, afișând o tandrețe necaracteristică, în care Claire nu se încredea pe deplin. Câte a sacrificat măicuța ta ca să îți dăruiască acest har... Și o viață mai bună, în America. De ce crezi că am venit aici? De ce crezi că ne-am zbatut amândoi ani în șir? Toată munca noastră a fost pentru tine...

Nu era prima oară când o auzea și, chit că era recunoscătoare pentru tot ce îi dăruiseră părinții, și mai cu seamă *maman*, știa de asemenea că eforturile lor nu fuseseră făcute *doar* în beneficiul ei. Cel care profitase cel mai mult de pe urma lor fusese chiar *papa*, după cum aflase chiar de la mama ei, când aceasta se afla pe patul de moarte. *Maman* îi spusese o mulțime de lucruri în acele ultime clipe. Câte erau adevărate și câte induse de laudanum, Claire n-avea cum să știe.

Dorea, totuși, să creadă că *papa* îi voia numai binele. Era, în fond, *tatăl* ei.

Ridicându-și privirea spre el și văzând hotărârea de fier ce i se citea pe chip, știa că nu mai are niciun rost să insiste. Deschise ușa, după care, amintindu-și, întinse mâna. Faptul că se simțea ca o cerșetoare nu făcu decât să îi adâncească indignarea.

Taică-său îi așează în palmă trei monede – cu una mai mult decât de obicei. Fără a-i mulțumi sau a-și lua la revedere, Claire se răsuci pe călcâie.

— Distracție plăcută la cafenea, dar să nu stai prea mult. Avem de lucru în seara asta, adăugă tatăl ei cu o vioioșie forțată, cum făcea ori de câte ori se supunea voinței lui. Și vezi să aduci ceva dulce pentru mine și unchiul Antoine.

La auzul numelui, Claire se opri, uimită.

— S-a întors unchiul Antoine?

Taică-său dădu din cap, de parcă ar fi fost o veste ne semnificativă, deși știa prea bine că nu e nici pe departe așa.

— Are să sosească în curând să îmi dea o mână de ajutor. Dacă nu se grăbește, am să-l rog să zăbovească până te întorci. Iar acum – dădu scurt din mână – du-te și lasă detaliile afacerii pe seama noastră. La asta suntem *noi* talentați.

Încercând – ca de obicei – să îngroape adânc durerea pe care o simțea în suflet, Claire traversă grăbită drumul pavat, croindu-și cale printre trăsurile și căruțele ce înaintau huruind. Nu putea decât să speră că va ajunge la cafenea înainte ca norii plumburii să își deșerte amenințătoarea povară.

Trăiau în New Orleans de doi ani, cel mai lung răstimp pe care îl petrecuseră într-un loc de când veniseră în America, și ajunsese în sfârșit să se simtă ca acasă aici. Ceea ce însemna, pesemne, că în scurtă vreme aveau să se mute iar. Gândul o făcu să se cutremure.

Unchiul Antoine îi promisese că va avea grijă ca asta să nu se mai întâmple. Că îl va convinge pe tatăl ei să rămână în New Orleans. Dar ea știa prea bine cât de îndărătnic poate fi *papa*.

Unchiul Antoine.

Simțind că începe să i se risipească angoasa, așteptă să treacă o trăsură, apoi porni repede mai departe. Unchiul Antoine avusesse dintotdeauna darul de a liniști apele între ea și *papa*.

Apropiat ca vârstă de tatăl ei, Antoine DePaul îi era rudă așa cum era ea înrudită cu Ludovic al XVI-lea. Și cu toate astea, îl adora ca pe un adevărat unchi. Antoine călătorea des, iar de curând afacerile îl chemaseră înapoi în nord unde stătuse mai bine de o lună. Prea mult. Oare ce cizme fistichii și-o fi cumpărat de astă dată? Preferatele lui erau cele din piele de aligator, dar cu ocazia unei călătorii recente la New York, își cumpăraseră o pereche din piele de struț și o alta din piele de anaconda. Ce mai, unchiul Antoine nu se dezicea niciodată!

Cotind la următorul colț de stradă, inspiră adânc și nu fu dezamăgită. Aroma liniștitoare de gogoși franțuzești și de cafea cu cicoare o duse numaidecât cu gândul la țara ei natală, stârnind